

[Axel Ivan Pedersen.]

af os, når den forlanger — og med rette — at vi skal løse boligproblemerne. Det, man venter af os, er ganske enkelt, at vi gør det muligt for dem, der ingen bolig har, at anskaffe sig en, og for dem, der bor under dårlige forhold, at skaffe sig en bedre, en efter familiens forhold hensigtsmæssig bolig — og for begges vedkommende til overkommelige priser. Ejerlejlighedssystemet vil ikke bidrage til opfyldelsen af disse formål. Det vil derimod en lovgivning, som gennemfører en gradvis normalisering på boligmarkedet, foretager en påkrævet udligning mellem ejere og lejere i skattemæssig henseende og hidfører en for alle gældende boligtilskudslov på grundlag af de af den tidligere boligminister udarbejdede retningslinjer, der er nedlagt i den familiepolitiske betænkning. Gennemføres dette i et bredt boligforlig, hvad det politiske klima stadig giver håb om, vil ejerlejlighedssystemet blive endnu mere overflødig og de sociale hensyn i boligpolitikken bevaret.

Lad mig derfor slutte med at sige, at hvis man trods disse klare kendsgerninger stadig ønsker systemet gennemført, er vi indforstået med, at det sker inden for de rammer, det fremsatte lovforslag angiver. Det sker dog uden større begejstring.

lb Thyregod: Ved en folketingsbeslutning den 20. marts 1963 blev der nedsat en kommission om spørgsmålet vedrørende ejerlejligheder. Den har nu gennem nogen tid arbejdet med spørgsmålet og har afgivet betænkning i juni 1965.

Hvis man prøver at gennemse de bemærkninger, der blev fremsat i forbindelse med det forslag til folketingsbeslutning, som blev fremsat af venstre og det konservative folkeparti med det ærede medlem hr. Finn Poulsen som ordfører, vil man se, at også det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen som ordfører for socialdemokratiet gik ind for, at der skulle nedsættes en sådan kommission til at behandle dette spørgsmål. Det ærede medlem forbavser mig derfor noget i dag ved sit standpunkt til det af regeringen fremsatte lovforslag. Han går jo nemlig reelt imod dette, hvad også fremgik af hans slutningsbemærkninger. Hvis man ser på kommissionsbetænkningen, fremgår det imidlertid også heraf, at det ærede

medlem under kommissionsarbejdet sluttede med at gå imod det, som flertallet inden for kommissionen indstillede.

Der er udført et meget dygtigt arbejde af den kommission, som har arbejdet med dette spørgsmål. Der er en omfattende redegørelse både vedrørende udenlandsk ret og vedrørende de forskellige argumenter for og imod ejerlejlighederne. Ser man på den argumentation, som findes i betænkningen, vil man også her finde en argumentation mod de synspunkter, som det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen i dag anførte, og jeg tror derfor ikke, det er nødvendigt for mig at gå i detaljer vedrørende dette spørgsmål. Jeg kan henvise til udtalelserne i betænkningen.

Jeg vil blot nævne et enkelt eksempel. Det ærede medlem fremhævede, at synspunktet ejerlejligheder ikke ville skaffe én lejlighed mere, men der siges i betænkningen, at dette synspunkt næppe er rigtigt, fordi netop dette, at man gennemfører et sådant princip, sandsynligvis vil skabe en bedre finansieringsmulighed for byggeriet og derigennem også flere lejligheder.

Det er rigtigt, at dette lovforslag blev fremsat i foråret, men baggrunden herfor var ikke det boligforlig, som det ærede medlem nu omtalte at man tilsigtede, men det boligforlig, der blev indgået i foråret ved udvalgsbetænkningen af 24. marts 1965. I denne betænkning, som også er underskrevet af det ærede medlem, siges der:

„Det undersøges, under hvilke former det sociale byggeris muligheder for selvfinansiering kan fremmes, og der fremsættes, når betænkningen fra udvalget om ejerlejligheder foreligger, forslag til lov om ejerlejligheder.“

Det vil altså sige, at det var et led i forårets boligforlig, at der skulle fremsættes et lovforslag om ejerlejligheder. Det er altså dette lovforslag, vi nu behandler, og lad mig med det samme sige, at med hensyn til de første 9 paragraffer har jeg ingen særlige bemærkninger; de svarer ganske til de paragraffer, som findes i det forslag, kommissionsbetænkningen indeholder.

Det, som imidlertid giver anledning til diskussion, er, at den højtærede boligminister i § 10 har begrænset de ejendomme, for hvilke loven skal gælde, meget, nemlig på en sådan måde, at loven kun kommer til at